

Jurkje (inwear.com)

Schrijfster
Judith Visser:

‘IK DÓÉ ALSOF IK HEEL ZELFVERZEKERD BEN’

De Gouden Strop winnen in Nederland en doorbreken in het buitenland. Schrijfster Judith Visser (31) weet dat het werkelijkheid kan worden. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je alles in je leven zelf kunt sturen.’

‘VOOR ‘STUK’ VERDIEPTE IK ME IN MEISJES MET ANOREXIA. IK BEN ER HEEL LANG VAN SLAG DOOR GEWEEST’

Judith Visser (31) heeft zo haar eigen stijl om boeken te schrijven. Voor de nodige dosis real life onderzoekt ze, desnoods undercover, de zelfkant van haar woonplaats Rotterdam. Die aanpak levert steeds meer succes op: 40.000 boeken heeft ze ondertussen al verkocht. ‘Oversteken’, haar vierde boek, over een twintiger die worstelt met de plotselinge dood van haar geliefde, ligt op 15 september in de winkel en intussen is ze al volop bezig met nummer vijf. Haar huiskamer is klein en spaarzaam ingericht, zodat niets afleidt van de laptop waar ze zeven dagen per week achter zit. Alles moet wijken voor Judiths schrijfdrift: vrije tijd, vriendschappen en soms zelfs haar verloofde. “Want, het is nu aan het gebeuren voor mij.”

De hoofdpersoon in ‘Oversteken’ is een jonge, zwartharige Rotterdamse die helemaal opgaat in haar eigen wereld. Hoe autobiografisch zijn jouw boeken?

“Mijn hoofdpersonen zijn altijd vegetariërs, ze wonen in Rotterdam, ze hebben een goede band met een huisdier en er zitten altijd subtiele verwijzingen naar Elvis in – allemaal dingen die ik zelf belangrijk vind. Als ik schrijf ben ik die hoofdpersoon, het is *method writing*. Al schrijvend kan ik allemaal verschillende levens leiden. Ik ben door ‘Tegengif’ prostituee geweest en door ‘Stuk’ een meisje van zestien dat gepest werd, gewoon omdat ik gestoord genoeg ben om me zo in te leven dat het voelt alsof ik het echt meemaak.

Van ieder boek krijg ik wel een tik mee. Van ‘Stuk’ ben ik heel lang van slag geweest. Ik heb me toen erg verdiept in de psyche van meisjes met anorexia. Hun controledwang herkende ik, ik heb bijvoorbeeld zelf een obsessie met gezonde voeding. Ik wil gewoon iedere dag zeker weten dat ik al mijn vitamines binnenkrijg, want anders is het straks mijn schuld als ik ziek word of zo.

Van ‘Oversteken’ werd ik depressief omdat ik me steeds zat te bedenken dat die jongen in het verhaal dood was. Zelf ben ik ook altijd bang dat mijn vriend doodgaat. Zo is dat boek ontstaan.

‘Tegengif’ is me ook bijgebleven. Gisteren zag ik bij de kassa van de Jumbo een vrouw van wie ik meteen dacht: dat is een prostituee. Terwijl ze er heel normaal uitzag. Ik kijk nu met een andere blik. Op dit moment doe ik onderzoek voor mijn nieuwe boek en ik ben er soms zo kapot van dat ik niet kan slapen. Over het onderwerp kan ik nog niets vertellen, omdat ik anders mijn undercover research in gevaar breng.”

Waarom werk je op die manier?

“Omdat ik wil dat het realistisch leest. Voor ‘Tegengif’ heb ik undercover intakegesprekken gedaan bij bordelen en met prostituees gepraat. Ik deed alsof ik daar wilde werken en noemde mezelf Kim. Ik dacht: als ik er aanklop als mezelf krijg ik heel andere dingen te horen. Het was nogal eng om daar naar binnen te gaan - stel dat ik een bekende zou tegenkomen. Ik probeerde het te beleven alsof ik daar zelf ging werken, zodat ik het verhaal vanuit de ik-vorm overtuigend kon beschrijven.”

Rotterdam is het decor van al je verhalen. Ben je een typische Rotterdamse?

“Nee, haha, ik ben in niks typisch! Ik val overal een beetje buiten.”

Hoe bedoel je dat?

“Ik denk gewoon heel anders dan andere mensen. Continu. Ik kan maar heel kort mijn aandacht vasthouden. Michael, mijn vriend, weet dat, dus als we bijvoorbeeld op visite gaan, gaan we na een uurtje weg. Langer hou ik niet vol.”

Is dat een behoefte aan steeds nieuwe dingen? Angst voor sleur?

“Volgens mijn vriend wel. Die doet alles om sleur te voorkomen omdat hij denkt dat het anders tussen ons meteen voorbij is, haha. Maar tegelijkertijd schrijf ik elke dag, en misschien is dat ook wel een sleur.”

Wonen jullie samen?

“We wonen samen en hij heeft nog een eigen huis. Op 8 september volgend jaar gaan we trouwen: 8-9-’10, dat vonden we leuk. En dan willen we samen een huis kopen in Rockanje.”

Hiervoor had je een fitshuwelijk.

“Ja, ik ben in 2004 getrouwd en in 2005 gescheiden. Maar dat ligt niet aan mijn ex, hoor. Ik had het gevoel dat ik een beetje opgesloten zat, dat ik mezelf niet kon ontplooiën.”

Jurk en onderrok (Manila Grace, (020) 6697511), ketting (pilgrim.dk), paraplu (ladress.com)

JUDITH OP 'N RIJTJE

Geboren: 29 januari 1978 in Rotterdam. **1990-1998:** o.a. het Mercatus College, Rotterdam. **2003:** diploma Voedingsleer. **2006:** debuteert met de roman 'Tegengif' (uitgeverij Passage, Beste Rotterdamse Boek van 2006). **2007:** 'Tinseltown' (uitgeverij Passage, Beste Rotterdamse Boek van 2007). **2008:** 'Stuk' (De Boekerij, nominatie de Gouden Strop 2009). **6 september 2009:** 'Oversteken'. Voor meer info: judithvisser.nl

HET BESTE VOLGENS JUDITH

Boek: "'Een ongewoon gesprek met God' van Neale Donald Walsch. Dat boek heeft me laten inzien dat je alles in je leven zelf kunt sturen."

Film: "'Walk the line', over het leven van Johnny Cash is een enorme aanrader: waar gebeurd én goed gespeeld."

Beste Elvis-nummer: 'Love me tender'.

Plek in Rotterdam: "Manege Charlois, daar rij ik iedere week."

Politieke partij: "De Partij voor de Dieren natuurlijk – die steun ik heel actief."

Waarom trouwde je dan?

"We hadden al een paar jaar verkering toen hij me vroeg en ik dacht: waarom niet? Ik was 24 en keek niet ver vooruit. Wat ook meespeelde: hij was er voor me na mijn ongeluk. Toen ik 22 was, ben ik door een glazen schuifpui gegaan. Het was dubbel glas en ik bleef in zo'n punt hangen die een enorme snee maakte in mijn been. Ik werd er net op tijd uitgetild. Daarna heb ik een tijd in een rolstoel gezeten. Ze zeiden dat ik nooit meer zou kunnen lopen. Maar ik heb een heel sterke wilskracht, en nu kan ik gewoon weer rennen, echt wonderbaarlijk. Mijn voet blijft wel gedeeltelijk verlamd. Bij paardrijden is het wel eens eng, dan klapt ie ineens dubbel als ik in de beugels sta. Maar ik ben allang blij dat ik er zo goed afgekomen ben."

Wat heb je van dat huwelijk geleerd?

"Dat je jezelf moet kunnen blijven en op dezelfde golflengte moet zitten. Nu ben ik weer gevraagd, door Michael. Maar op zich hoeft trouwen niet persé voor mij. Het verandert niets, het is gewoon een leuke dag en je viert je liefde, zo voelt het. Ik wil hem nooit meer kwijt, maar als hij er niet was, zou ik ook heel gelukkig zijn als single, ergens op een boerderij met allemaal beesten."

Dieren zijn echt belangrijk voor je?

"Ik zou voor mijn honden Sandy en Romy door het vuur gaan. Als we volgend jaar naar Rockanje verhuizen, komt er nog een Tsjechoslowaakse wolfhond bij. Daar is mijn huis nu nog te klein voor. Ik praat de hele dag door tegen ze. Zij weten meer van mij dan wie dan ook. Soms als ik moet oefenen voor een lezing zet ik ze naast elkaar neer als publiek en dan oefen ik op ze, haha."

Hoe kijk jij tegen het leven aan?

"Ik zie het leven vooral als iets dat je zelf creëert. Ik creëer mijn eigen werkelijkheid en mijn eigen werk. Als ik ergens heel intens aan denk, dan gebeurt het vaak ook. Gedachtes werken scheppend."

Heb je dat altijd zo gezien?

"Nee dat heb ik moeten leren. Een jaar of acht geleden las ik het boek 'Een ongewoon gesprek met God', en dat heeft mij de ogen geopend. Voor die tijd was ik een beetje een ongeleid projectiel. Ik wilde graag schrijfster zijn en mijn eigen woning hebben met mijn hond Romy, maar in plaats daarvan was ik getrouwd en had ik een lullig baantje als receptioniste om daar tussendoor rustig aan mijn eerste boek te kun- ➤

Jurk (imitz.com),
Ketting (pilgrim.dk)

Je wilt zelf geen kinderen?

(Heel beslist:) “Nee. Hij heeft nu Dominique en we zijn klaar nu. Ik denk dat als zij fulltime bij ons zou zijn, ik het misschien niet had kunnen handelen, maar om het weekend is te doen. Met kinderen is je vrijheid gewoon weg. Je kunt niet meer samen op vakantie – de romantiek is wég, het kind zit er continu tussen. Ik zie het gewoon als een belemmering. Met een kind kan ik echt geen boek schrijven.”

Misschien heb je ook geen zin in zo'n intieme relatie?

“Met beesten heb ik ook een intieme relatie, hoor.”

Maar honden praten niet terug...

“Ja, en dát is het! Een kind wel. Ik zonder me sowieso graag af. Groepen benauwen me. Vroeger hadden we ieder jaar drie dagen familiereünie en dan dacht ik: jongens, dit is niks voor mij!”

Wat voor kind was je?

“Als kind was ik extreem verlegen. Op de kleuterschool zei ik de eerste weken geen woord. Thuis zat ik altijd op mijn kamer en mijn ouders lieten me supervrij. Ze vroegen nooit door als ik een slecht cijfer had, ze zaten me nooit achter de vodden. Waarschijnlijk zagen ze in dat het

‘ZONDER MASCARA LIJK IK OP EEN BOOTVLUCHTELING DIE DRIE DAGEN ONDER EEN ZEIL HEEFT GELEGEN’

Nieuwsgierig naar de boeken van Judith Visser?

We mogen 10 pakketten weggeven t.w.v. € 37,90 met daarin ‘Stuk’ én haar allernieuwste boek ‘Oversteken’ (vanaf 15 september in de winkel). Kans maken? Ga naar viva.nl.

KLIK &
WIN OP
VIVA.nl

ken werken. Daar begon mijn drive te rijpen. Daarna ging het vlug: mijn boek werd uitgegeven, ik ging scheiden en kreeg een eigen leven. En vanaf dat moment was ik veel gelukkiger. Het schrijven heeft ook een beetje met erkenning te maken. Als receptioniste word je zo onderschat. Er liep daar een manager rond die zó neerkeek op mensen in lagere functies. Het was alleen maar: kom maar koffie brengen en hier heb je mijn jas. Dan dacht ik: man je moest eens weten, ik ben een fantastisch boek aan het schrijven.”

Beschrijf het schrijfproces eens?

“Mijn nieuwe boek zit nu in mijn hoofd, ik zit nu in die enthousiaste fase, maar dan moet je het gaan opschrijven en dat is echt héél moeilijk. Dan ga ik uitstellen: gespletten haarpunten zoeken, boeken lezen, naar buiten... Eigenlijk ben ik pas relaxed als het hele verhaal er staat, maar dat duurt zeker een half jaar. Als ik mijn manuscript af moet krijgen, ziet niemand mij. Mijn vriend snapt dat, ik heb het zo getroffen met hem. Om het weekend is zijn dochtertje hier, en ze is heel lief, maar dan laat ik hen gewoon hun gang gaan.”

geen zin had om te proberen mij op te voeden – Judith doet toch wat ze zelf wil. Ik heb heel weinig van ze overgenomen. Ik ben een beetje het zwarte schaap van de familie, of eigenlijk meer het buitenbeentje. Ik schrijf en dat doet verder niemand. Mijn moeder werkte bij de Blokker en mijn vader zit in de beveiliging.

Mijn puberteit was een ramp, omdat ik dacht dat ik lelijk was. Tot mijn zeventiende had ik het lichaam van een meisje van twaalf en dat maakte me onzeker. Mijn vriendinnen kregen allemaal borsten en heupen en ik bleef maar een sprietje. Ik dacht: hallo! Gaat het nog gebeuren? Uiteindelijk ben ik gaan doen alsof ik heel zelfverzekerd was en op den duur ga je dat zelf geloven. Mijn slobbertruien en spijkerbroeken werden rokjes en hoge hakken, én de make-up kwam uit de kast. Toch vind ik mezelf nog steeds lelijk zonder oogschaduw en mascara. Ik lijk dan op een bootvluchteling die drie dagen onder een zeil heeft gelegen. Die ogen! Schrikbarend. Nog steeds doe ik vaak alsof ik heel zelfverzekerd ben. Want het laatste wat ik wil, is overkomen als een zwak iemand.”

En dat zelfverzekerde werkt, zo te zien aan je verkoopcijfers.

“Ja. Het is aan het gebeuren voor mij. Ik ben nog geen Saskia Noort, maar mijn boeken verkopen goed. Ik kan er makkelijk van leven en dat is zo'n geweldige waardering. Ik zou écht niet meer voor een baas kunnen werken, ooit nog, *ever*. Ik heb een soort stappenplan, zodat ik nooit stilsta: ik wil graag vertaald worden, ik wil ooit het boekje voor de Maand van het Spannende Boek schrijven en de Gouden Strop wil ik nu ook een keer winnen. Als je voor jezelf werkt, kun je een grenzeloze ambitie hebben. Mijn beste boeken moeten nog komen.”●